

прави жъгли, мускулитѣ на корема, на ржцетѣ, на краката имѣ треперѣха въ удара на съпровода.

Иваница стана неспокоенъ. Нѣкакво тъмно чувство за опасностъ избистри ума му, обезцвѣти странитѣ му. Съ вино, жени и злато ромеитѣ примамваха опаснитѣ за Визансъ врагове. Бавно и неусѣтно тѣ заробваха сърдцата имѣ, обезсилваха мъжеството имѣ. А виното лудуваше и пѣеше въ младата му кръвъ.

Той скочи. Поиска незабелязано да се измъкне внѣ. Но до самата врата го настигна страторѣ Адрианъ.

— Чакай, млади приятелю! Лошо ли ти е? Отъ виното ли?

Той взе Иваница подъ ржка и го изведе на терасата.

Луната кпѣше въ сини призрачни блѣсъци свѣтлитѣ мрамори. Долу морето шумѣше глухо и неясно. Слѣзоха по стълбитѣ, които се губѣха въ тъмнитѣ кипариси. Следъ малко ги настигна тревожния зовѣ на Теофила.

— Тука сме, — отвърна страторѣтъ, — нѣма нищо лошо. Ела!

По-силно отъ всѣкога мъката за родината бѣ сграбила сърдцето на юношата. Съ скръбно свити устни той мълчеше, загледанъ въ златната бравда, която Фанарѣ чертаеше по черния грѣбѣ на морето. Срѣдъ сѣнкитѣ на дърветата лицето му никнѣше бледо като сребърна парѣ. Теофилъ седна до него върху хрупкавата постелка на изпадалитѣ тънки като игли листа и попита:

— Мъчно ли ти е, Иваница?

Момчето не отвърна.

— За родината си ли мислишь?

Вмѣсто Иваница, отговори съ веселъ смѣхъ страторѣтъ.

— Азъ се обзалагамъ, че има нѣкое хубаво момиче, което сега плаче за далечния пленникъ. Не е ли така, княже? Въ такава хубава нощъ човѣкъ не би желалъ да гледа самъ звездитѣ и морето... Но азъ нѣма да оставя младия си приятелъ да тжгува. Кълна се въ пречистата Ходегетрея, че утре той ще вечеря у Ефросина! Знаешъ ли, драги момко, колцина сж избранницитѣ, които пристѣпватъ прага на великата хетера на Визансъ?